

влезе при насъ — знае се, че новата година е дошла. Тогазъ всѣки взема приготвената си сурвакница и подъ редъ единъ другъ ще се сурвакаме.

Часъ свѣтълъ и пълень съ възторгъ.

Всѣки взелъ сурвакница, тупа по гърба по-възрастния отъ себе си и нарича:

Сурва, сурва година
Весела година!
Пълень класъ на нива,
Червена ябълка въ градина,
Свѣтълъ гроздъ на лоза,
Живо здраво до година,
До година — до амина!

Нова година, нови желаня — новъ животъ!

И когато малкитѣ се натъркалятъ по губерчето, заспали съ сурвакници въ рѣцѣ, другитѣ се сбирате край огнището да гледаме пукането на дрѣновитѣ пѣпки, които баба Краса вади изъ зелената паница и прѣска по нагорещеното огнище. А пѣнтъ, пламналъ на единия край, свѣти и подържа огъня.

Всѣки очаква късметя му да излѣзе, всѣки нарича, що му е мило и драго на сърдце.

...Погледитѣ зарѣятъ отъ ожидание, гърдитѣ сж задъхани отъ нетърпѣние, че и котката, сврѣла се между насъ и тя сѣкашъ очаква нѣщо: мие се отъ врѣме на врѣме и мърка, като че преде, сжщо тѣй както и когато донесохъ дрѣновитѣ прѣчки и ги оставихъ подъ иконостаса.

Брането на дрѣновитѣ прѣчки за мене бѣше най-обичното нѣщо срѣщу Св. Василь. Съ каква радостъ трѣгвахме да диримъ цѣвналъ дрѣнъ!